

[Ingerlise Koefoed]

ge mere, men som laver et lødigt arbejde, og som også kan fortjene en eller anden støtte fra den fond, der her er tale om.

I det store og hele er SF noget kritisk over for punkter i ministerens forslag, noget tvivlende over for, om alting drejer sig om ophavsret, og ganske positiv eller positiv over for nu at få gennemført Det Radikale Venstres forslag om, at der også skal pålægges ikkebeskyttet kunst en afgift, som skal gå til fremme af kunsten.

Helge Sander (V):

Venstre er tilhænger af ophavsrettens principper, som vi kender det inden for litteraturen og musikken, men de fem forslag, vi har til behandling her i dag, kan godt få os til at række en advarende pegefinger i vejret.

Vi synes, at man, især måske, når vi læser bemærkningerne, med hensyn til ophavsretten er meget, meget langt ude. Vi kunne godt frygte – ikke så meget i den her omgang med de konkrete forslag, der ligger her, men måske i det videre forløb, når vi skal behandle de ting, der kommer til slut fra Ophavsretsudvalget – at vi kan komme ud på en glidebane, som på det nærmeste kan betragtes som sabotage af hele ophavsretsideen, som vi absolut er tilhænger af.

På et tidspunkt må vi nok gøre os klart, hvad der er åndsprodukter, hvad der skal høre ind under ophavsretten, og dermed, hvad der skal betales for. Og så må vi modsat gøre os klart, hvad der er mere konkrete arbejdsopgaver, hvis løsning der betales en fast pris for. Det er bestemt ikke nogen let grænsedragning. Det er en række problemer, som vi – det er allerede understreget af dem, der har været heroppe – står lidt famlende over for.

I ministerens bemærkninger nævnes en af de ting, Ophavsretsudvalget skriver i sin delbetænkning nr. 6 om billedret, nemlig at der skal være en obligatorisk høring af arkitekten i forbindelse med ændringer af offentlige bygninger. Det synes jeg er et forslag, som absolut må mane til eftertanke, og det er en af de ting, som ligger i den betænkning, vi helt givet vil møde på et senere tidspunkt.

Jeg synes, det på glimrende vis illustrerer, hvor langt vi er ude, og at vi er så langt ude, at det kan komme til at gå ud over det, vi mener er det væsentlige, når vi taler om ophavsretten.

Vi føler også, at man går for vidt, når man kan komme i tanker om at foreslå, at der skal

være en lovbestemt ret for kunstnere til at få adgang til steder, hvor de har deres kunstværker placeret, selv om de er solgt. Og vi behøver ikke engang at tage fat på delbetænkningen. Vi kan også tage situationer, som vi allerede kender, bl.a. den sag, der har været for domstolen, hvor en tv-fotograf krævede ophavsretsafgift, fordi en dagbladsfotograf havde taget et billede fra tv-skærmen. Det var dronningens nytårstale for et par år siden. Tv-fotografen tabte, men meget knebent: 1–2.

Det er heller ikke tilladt i dag at kopiere egne artikler, som man f.eks. har sat i et dagblad, og sende dem ud til en større kreds, selv om man har skrevet dem og oven i købet ikke fået penge for dem. Bare typografer har sat det op, selv i en helt almindelig og sædvanlig opsætning, hører det ind under ophavsretten.

Kun disse meget, meget groteske eksempler som en advarsel, når vi nu er gået ind i en substans, som er meget, meget indviklet, og hvoraf vi kun angriber et lille hjørne i dag. Det er ikke så meget på grund af de penge, der ligger i det. Det er mere på grund af de principper, vi er bange for kan komme til at lægge hindringer i vejen, således at vi ikke får den maksimale anvendelse af kunsten. Det skulle nemlig ende således, at det eneste, vi har mulighed for at gøre i rimelig frihed, er at spille kort og synge lidt fra Højskolesangbogen og ellers lytte til musik, der er mere end 50 år gammel.

Vi må finde nogle kriterier, hvor flest mulige kunstfrembringelser realiseres, og hvor vi lægger færrest mulige hindringer i vejen. Også i dag kommer der en række forslag, hvor man næsten fornemmer, at de taler om pengemaskiner for pengemaskinernes skyld. Hvad der ikke mindst er væsentligt, og som mange har peget på er relevant i forbindelse med forslagene, er, at vi ikke får en så omfattende administration, at det bliver en så stor udgift, at der slet ikke bliver noget til det egentlige, det reelle, det, som er ønsket med lovforslagene.

Vi skal selvfølgelig sikre kunstnerne og sikre de flest mulige kunstfrembringelser til glæde for os alle sammen. Derfor kan man sætte spørgsmålstejn ved omfanget af de ophavsretsafgifter, vi taler om. Især er jeg faldet over, at der skal betales afgifter til arvinger. Det er selvfølgelig helt i orden, at det går til kunstnere, som er aktive, og som stadig væk kan producere, men jeg mener, der må være nogle grænser.